

Πέρασε το Πάσχα; (Πρεσβύτερος Ανδρέας Αγαθοκλέους)

/ [Πεμπτουσία](#)

Μεγάλη Σαρακοστή - Μεγάλη Εβδομάδα - Μεγάλη Πέμπτη με το «Σήμερα κρεμάται επί ξύλου» - Μεγάλη Παρασκευή με τον Επιτάφιο - Μεγάλο Σάββατο με το «Ανάστα ο Θεός» - Πάσχα: όλα μ' ένα πρόγραμμα, να επαναλαμβάνεται κάθε χρόνο κι όμως ν' αναμένονται ως νέα, ως πρωτόγνωρα.

Η μεγάλη περίοδος του Τριωδίου καταλήγει στο Πάσχα κι από κείνο το βράδυ ξεκινά μια άλλη περίοδος, μεγάλη κι αυτή, του Πεντηκοσταρίου. Ονομασίες εκκλησιαστικές, τρόπος τελετουργιών γνωστών σε κύκλους ιερατικών. Κι όμως το Πάσχα είναι η γιορτή που όλοι, λίγο ή πολύ, ουσιαστικά ή τυπικά, λειτουργικά ή υλικά, συμμετέχουν. Όντας το «Πάσχα των Ελλήνων», γίνεται το Πάσχα του κόσμου, του σύμπαντος κόσμου. Γιατί η ιστορία των Ελλήνων, με τις κακουχίες και τις ταλαιπωρίες τους, μιλά για σταυρό που στηρίζεται, ωστόσο, στην ελπίδα και την αναμονή της Ανάστασης, κι έτσι γίνονται το σημείο της σταυροαναστάσιμης ζωής του κόσμου.

Ευρισκόμενοι στην μετά το Πάσχα περίοδο, θα μπορούσαμε να διερωτηθούμε: «αυτό ήταν; Τελείωσε η γιορτή;». Για όσους το Πάσχα είναι ευκαιρία για διασκέδαση μόνο, χωρίς να αγγίζει τη ζωή τους, ναι τελείωσε! Πάμε στη ρουτίνα της ζωής, όπως ήμαστε πριν! Για όσους όμως η Ανάσταση είναι τρόπος ζωής, όπως και ο Σταυρός, τότε το Πάσχα ανανεώνει αυτό που βιώνεται καθημερινά, ολόχρονα.

Γιατί, πράγματι, όποιος ξέρει τι σημαίνει πόνος, απογοήτευση, εγκατάλειψη, από προσωπική εμπειρία, καθώς και τι σημαίνει να περιμένει με υπομονή και πίστη να τον αναστήσει ο Χριστός από το θάνατό του, εκείνος ζει το Πάσχα του Κυρίου ως συν-σταύρωση και συν-ανάσταση με Εκείνον. Το ζει όχι τόσο χρονικά όσο ποιοτικά.

Ποιος μοναχός περιμένει τη Μ. Παρασκευή να σταυρώσει τον παλιό εαυτό του και το Πάσχα ν' αναστήσει μέσα του το νέο «τον κατά Χριστόν κτισθέντα»;

Ποιος κληρικός περιμένει την Μ. Εβδομάδα των Παθών του Κυρίου για να κατανοήσει την εγκατάλειψη των μαθητών του, την αχαριστία των γύρω του, την απογοήτευση από το έργο του και να συνειδητοποιήσει πως τελικά τον τελευταίο λόγο στην ποιμαντική διακονία του τον έχει ο Αναστημένος Κύριος και Θεός του;

Ποιος χριστιανός περιμένει ν' ακούσει το «σήμερον κρεμάται επί ξύλου» για να καταλάβει πως η ζωή του έχει το σταυρό της, τη θλίψη, τις ποικίλες δοκιμασίες της; Όπως και ποιος περιμένει το «Ανάστα ο Θεός» για να νιώσει πως με τη

δύναμη και τη χάρη του Αναστάσιου κάποια μέρα, αργά ή γρήγορα, θα βρουν τη λύση τους και θ' ανήκουν στο παρελθόν;

Αν η χριστιανική - πνευματική ζωή είναι ευκαιριακή και δεν διαποτίζει ολόκληρη τη ζωή μας, από τις λεπτομέρειες ως τα σημαντικά γεγονότα, τότε ευκαιριακή θα είναι και η χαρά, η ειρήνη της καρδιάς, η συνάντηση με το Θεό. Αλλά δεν είναι γι' αυτό που ήλθε και σταυρώθηκε κι αναστήθηκε ο Χριστός ούτε γι' αυτό είμαστε προορισμένοι. Η χαρά που έδωσε ο Θεός στις Μυροφόρες, η ειρήνη που χάρισε στους Μαθητές και οι συναντήσεις που είχε ο Αναστημένος Κύριος, μπορούν να γίνουν βιώματα για όσους με ειλικρίνεια Τον θέλουν στη ζωή τους, πέρα από τις όποιες πτώσεις και αμαρτίες τους. Σημασία, άλλωστε, δεν έχει το τι ήμαστε πριν ή τι είμαστε τώρα, αλλά αυτό που μπορούμε να γίνουμε, στηριγμένοι στον Κύριο και Θεό μας, που νίκησε το θάνατο και «εχαρίσατο ημίν Ζωήν την αιώνιον».